

[Rager.]

omtrent samme stigende Kurve. Naar man omregner Priserne paa Grundlag af Sterling, saaledes at man fører den svenske Krone og den danske Krone op i Sterlingparitet — og det forekommer mig, at man maa foretage denne Omregning, inden man sammenligner —, viser det sig, at Priserne her i Landet ligger lavere end i Sverige og England.

Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen siger, at han kunde forstaa, hvis en Varestigning havde vist sig umiddelbart efter Kronesækningen, men at Kronesækningen i 1933 skulde kunne virke nu, det vil det ærede Medlem benægte. Jeg vil dertil sige, at det utvivlsomt vil tage nogen Tid, før en Kronesækning som den, vi foretog, slaar igennem, og det har det ogsaa gjort. Det forekommer mig ganske naturligt, at en saadan Sækning af Mønten først efterhaanden vil give sig til Kende i de forskellige Priser. Jeg kan f. Eks. nævne, at paa det Tidspunkt, da Kronesækningen fandt Sted, laa der jo allerede i Landet en Række betalte Varer, som er købt ind til den mere værdifulde Krones Værdi; saadanne Varer vil ofte ikke straks blive solgt paa Grundlag af den mindre Krone, men vil stadig kalkuleres paa Grundlag af Indkøbsprisen, og paa saa uendelig mange Omraader skal Varerne først ud gennem Omsætningens Kanaler, før Prisstigningen viser sig.

Det forekommer mig derfor, at det Bevis, der er ført i Embedsmandsudvalgets Betænkning for, at Priserne herhjemme ikke er steget yderligere ud over Priserne i England og Sverige, men tværtimod mindre, er rigtigt. Dermed er selvfølgelig ikke bevist, hvorvidt Priserne vilde have ligget lidt højere eller lidt lavere, hvis vi ikke havde haft Valutacentralen. Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem, at jeg tror, Priserne vilde have ligget et Par Procent lavere, 1—2 pCt. lavere — det er en ren Skønssag hvor meget —, men jeg tror altsaa, Priserne vilde have ligget lidt lavere. Jeg vil ikke hævde over for det ærede Medlem, at Valutacentralen ikke paa et og andet Omraade har virket noget prisfordyrende, men jeg vil blot pege paa, at der er ikke en saa gennemført og stærk Prisfordyrelse som den, det ærede Medlem taler om. Det, der er sket, er ganske simpelt, at Nedsækningen af Kronen i 1933 efterhaanden er slaaet igennem og har medført stigende Priser i danske Kroner.

Det ærede Medlems Parti har i sin Betænkning fremført en enkelt Udtalelse, som jeg gerne vil knytte en lille Bemærk-

ning til. Man skriver dér, at den bestaaende Valutaordning ikke har været i Stand til at spare det danske Samfund for Anvendelse af endog skrappe banktekniske Midler. Lige ovenfor er der Tale om de gennemførte Diskontoforhøjelser.

Det er rigtigt, at der, medens Valutacentralen har levet, er gennemført Diskontoforhøjelser, men jeg tror, det ærede Medlem vil give mig Ret i, at det er lovlig meget at tale om Skraphed i den Forbindelse. Diskontoen var i November 1933 fastsat til 2½ pCt., den steg i 1935 til 3½ og i November 1936 til 4. Jeg beklager, at Forholdene har medført, at noget saadant maatte ske; men jeg vil dog gerne over for det ærede Medlem pege paa, at fra 24. Juni 1926 til 27. September 1929, eller i hele den Periode, Venstre sidst havde Regering, var Diskontoen uforandret 5 pCt. — og 5 pCt. maa efter mit Skøn være 25 pCt. skrapere end 4 pCt. Man vil saaledes se, at Venstre, da det havde Regeringen, i hvert Fald ikke formaaede at holde en lavere Diskonto end 5 pCt. Jeg skal ikke her søge at udgrunde, hvad Aarsagen dertil kan have været. Den har maaske været særdeles berettiget som Følge af de bestaaende Forhold, men jeg er bange for, at hvis man havde ladet Renten i Dag finde sit Leje ud fra samme, og frie, Forudsætninger som dengang, saa havde Diskontoen været langt over de 4 pCt. Jeg tror saaledes, at den Bemærkning, der her er gjort fra Venstres Side, er mindre vel overvejet og i hvert Fald fuldkommen karikeret.

Mere interessant end den Stilling, Venstre har indtaget, er den Stilling, som er blevet indtaget af Det konservative Folkeparti, der vel stillede sit principielle Forslag fra i Fjor — det Forslag, der i det store og hele kan betegnes som Erhvervenes Forslag —, men ved Siden deraf stillede et subsidiært Forslag, hvis Tankegang jeg maaske maa have Lov til at sige er følgende: Principielt anerkender vi Nødvendigheden af Valutacentralens Fortsættelse — en Anerkendelse, der ogsaa maa ses i Forbindelse med, at Partiet i 1933 og 1934 havde medvirket til dens Gennemførelse —, men vi ønsker en Afvikling. Regeringen har allerede i sit Forslag overført en Række Varer til Friliste, men det er vort Skøn, at de væsentlige af de Varer i Forvejen indføres nogenlunde i den Udstrækning, vi skal bruge dem; vi maa derfor ønske flere Varer overført til Friliste. Vi vil samtidig have en Garanti for, at Varer, naar de først er overført til Friliste, ikke kan føres tilbage til bunden Liste uden særlig Lov. Naturligvis virker disse to Krav noget imod hin-